

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző:

Cím:

Egy délelőtt az idegenek autókaravánjával a magyar főváros nevezetességei között

Forrás:

Újság

3m

1926. 9. 1.

Osztályozás

Tárgy

910.2

Hely

Idő

"1926"

Személy

Egy délelőtt az idegenek autókaravánjával a magyar főváros nevezetességei között

Naponta kétszer indulnak az idegenekkel tett automobílok — Hét járatra van beosztva Budapest és környéke — Két pesti idegenvezető portréja

A kérdés örökösén aktuális. Van Budapesten idegenforgalom vagy nincs s ha van milyen, hogyan zajlik le és milyen benyomást kelt a főváros az idegenekre? Ezekre a kérdésekre találja meg a feleletet az olvasó az alábbiakban, mely riport az idegenforgalom pesti karavánjáról számol be, azaz a karaván egy délelőtti kirándulásáról, melyet kíválsztottunk a programból.

A Vigadó-téren már kora reggel kilenc órakor ott áll az Idegenforgalmi Vállalat hatalmas sárga autóbúsa az őszies verőfényben, mögötte pedig öt kisebb autó, de kicsiségük csak az elől álló autóbúsz mellett tűnik fel, mert egymagukban vége külön-külön mind meglermett, hat-nyolcüléses erős turakocsik.

Ezekben a percekben már sorban gyűlekeznek a dunaparti, sőt a belterületi hotelek felől is az idegenek, a pesti idegenforgalom élő tanubizonyságai, akik azért jöttek, hogy az autókaravánnal elindulva, megtekintsék a magyar főváros nevezetességeit. Sorra megváltják jegyeiket, azaz nem is kell mind-egyiknek jegyet váltani, mert nagyon soknak a zsebében ott van az a kis füzet, amely egy millió koronáért háromnapos budapesti tartózkodásra jogosít s mindenre szabályos utalvánnyal szolgál, még erre az autótúrára is, amely most bonyolódik le. Mire az indulás ideje elérkezik, összeállítjuk a kis statisztikát.

Negyvenegy utasa van a karavánnak, főképp németek, angolok és amerikaiak. De a mai napon két exotikus vendég is van, két pápaszemés japán, bő európai öltözetben, amint sárgás bőrukából kíváncsi és furesa szemek ki villannak, hogy mindent megfigyeljenek maguk körül.

Az utasok egy része az autóbúszban foglal helyet, akinek itt nem jut hely, az a turakocsikban telepedik le, férfiak és nők vegyesen, Baedekerrel, fotografálógéppel, gukkel és térképpel felszerelve, amint egy előzárás idegenhez illik.

Szívet-lelket örvendeztető a csoport lépe, főleg az elegáns angolok, remek sportruhákban, csupa bricsesz és csupa térdharisnya, a fejeken sportsapka, autószemüveg s a hölgyek cipői olyanok, mint nálunk a futballisták viselnek.

Két idegenvezető sürgölődik és forgolódik körülöttük már az elindulás előtt. Megtudjuk, hogy mindkettő az egynevezett előkelő társadalmi osztályhoz tartozik és csak a viszonyok és a körülmények kényszerítették őket, hogy ezzel foglalkozzanak. De nem látszik rajtuk, hogy a mai világ kényszerítő hatását éreznék, amikor kötelességüket teljesítik, mert olyan örömmel, olyan lelkesedéssel és annyi uralmi finomsággal végzik ezt a munkát, hogy szinte hozzátartoznak nekik is az idegenekhez, melyeknek baráti csoportját mintegy ki-egészítik.

Az egyik férfi. Volt vezérkarfőszázados, aki a nyilvánosság előtt inkognitóban akar maradni s ha a nevét nem is árulhatjuk el, elárulhatjuk, hogy tapasztalatunk szerint ő a világ nagyvárosainak legképzettebb és legelső idegenvezetője. A másik asszony, Kovács Aladár dr.-nak, a mentők elhunyt kitérő főorvosának özvegye,

aki e pillanatban jön meg a pályaudvarról, ahonnan az idegenforgalmi Iroda megbízásából egy angol társaságot kalauzolt a szállodába.

Mialatt eltűnődünk és elgondolkodunk ezeken, indulást jeleznek és a karaván megindul. Elöl a hatalmas autóbúsz, utána katonás sorban a turakocsik és előttünk az oázis, mert minden külföldi, aki soha nem látta még Budapestet, úgy indul neki az utnak, mintha az oázis előtt állna, melynek ismeretlen szépségeit és gyönyörűségeit fogjuk felfedezni.

A délelőtti program a Bazilika, a múzeumok, a Városliget, az Állatkert és az Opera megtekintését igéri. Abban a kocsiban, ahol az Újság tudósítója foglal helyet, két német ül, két francia és egy angol. Az angol és a francia csakhamar összebarátkoznak, a németek elvannak mélyedve térképeikben, különösen a férfi, aki az autó minden mozdulatát leolvassa a kártyáról.

A vezérkari tisztból lett idegenvezetőnk rövid előadást tart:

A Vörösmarty-téren át, ahol a Szózat költőjének, Vörösmarty Mihálynak szobra áll, a Bazilika felé megyünk...

Előbb németül, majd angolul s végül franciául mondja. Meg kell jegyezni, hogy

ő az, aki elszedi autók utasaitól a körutazásra érvényes jegyeket és ő az, aki az előbb béségtette a hölgyeket az autóba,

majd a Bazilikához érkezve, maga köré gyűjti az egész csoportot. Itt már két részre oszlik a társaság, mert Kovács Aladárné urasszony az angoloknak magyaráz, míg a másik idegenvezető franciául és németül mondja el a szokásos felvilágosításokat. Ha tudjuk, hogy ki idegenvezető, akkor nem meglepő, milyen intelligens és okos az a pár mondat, amellyel végigvezeti a társaságot a Bazilikában.

Az idegenek el vannak ragadtatva. Csak ámulnak és bámulnak és alig találnak szavakat, hogy elismerésüket kifejezzék. Csodálkoznak, hogy aránylag mily fiatal a Bazilika, megnézik Benczur oltárképét, majd egy amerikai angolul ezt kérdezi a vezetőtől:

— Lesz alkalmunk, hogy Montagszky képeit megnézhessük?

— Montagszky?... Montagszky?... — tépelődik vezetőnk, majd hirtelen észbe kap és mondja: — Munkácsyt gondolja, Mister? — Igen, igen, Munkácsy!

Megnyugtató, hogy a Szépművészeti Múzeumban alkalma lesz Munkácsy képeiben gyönyörködni s ennek úgy örült, mint a kis gyermek valamilyen játékszernek.

Amint a Bazilikából eltávozva, az Andrássy-úton a Városliget felé robogunk, az Opera után utitársam az automobilban örömteljesen elkiabálja magát:

— Zsokél!

Mondanunk sem kell, hogy

a Jókai-szobrot fedezte fel a Jókai-téren, az aranybetűs felirással, ami láthatóan megörvendeztette.

Ilyen rendkívüli és meglepetésszerű örömet nem is tapasztaltam az idegenek között egészen addig, amíg a Szépművészeti Múzeumban észre nem vettem a Colleoni-szobrot, melynek mását mindnyájan ismerték Velencéből.

Ütköztet még az Andrássy-uton haladva, afölött vitatkoznak, hogy él-e még Andrássy Gyula, vagy sem? A németek erősködnék, hogy igenis él, sőt aktív politikus,

egyik francia viszont hihetetlennek tartja, hogy élő politikusról nevezzenek el ilyen szép és gyönyörű utcát, melynek alig van párja a világon.

Végül is mindnyájan megértéssel és beleegyezéssel veszik tudomásul, hogy az az Andrássy Gyula, akiről az Andrássy-utat elnevezték, rég meghalt s akiről ők tudnak, az a fia.

Még egy mondat ütötte meg a fülemet, amikor a Bajza-utca tájékán robogtunk. A német férfi mondta a feleségének:

— Budapest nagyon hasonlít Párizshoz!

Szerencsére a francia, aki a soffőr mellett ült, nem hallotta és nem értette a megjegyzést, mert minden bizonnyal ebből is párás vitatkozás keletkezett volna.

Nos, most írjam le, hogy a Szépművészeti Múzeumban mindnyájunknak leesett az álla és szóltanok maradtak ennyi szépség és ennyi nemzetközi érték láttára? Írjam le, hogy majdnem leborultak az Esterházy Madonna előtt és alig lehetett őket egy-egy Raffael, vagy egy-egy Rubens elől elvonszolni?

— Ezt sohasem hittük volna, erről sohasem tudtunk! — mondták a két vezetőnek —, hiszen a világ egyik legszebb kép-gyűjteménye az önöké, pusztán ezért érdemes Budapestre ellátogatni!... — áradoztak.

És így derült ki, hogy mit jelent az idegenforgalom szempontjából a sok múzeum és a képzőművészet kulturája! Az igazi idegen akármilyen messze földről jött is, először a

Forrás:

képtárakat nézi meg és csak másodsorban a mulatókat. Sőt, ha egészen őszinték akarunk lenni, akkor a mulatókra egyáltalában nem fektetnek oly rendkívüli fontosságot, hiszen amit látom, két járata osztott programukban sehol sem szerepel a mulatóhelyek megtekintése! Ellenben szerepelnek mindazok a kulturális, tudományos és történelmi nevezetességek, melyeknek valóban szép csoportját lehetett összeállítani.

A magyar gyűjteményben hosszabb időt töltöttek, mint a külföldi mesterek képei között. Külföldi mestereket másutt is láthatnak. — mondták — azért akarják alaposabban szemügyre venni a magyar festőművészet kiállításait.

Egyikőjük örömmel emlékezett arra, hogy

Olaszországban, a velencei kiállításon már látott kitűnő magyar képeket és megismerte messziről Rudnayt és Iványi-Grünwald Bélát, sőt aziránt is érdeklődött, hogy milyen áron lehetne e két művészről képet vásárolni?

Csodálatos és ez már minden előzetes ítéletünk dacára meglepetést keltett, hogy mennyire tájékozott idegenvezetőnk. Ez a meglepetés csak fokozódik, amikor félőrával később már az Állatkertben vagyunk, a szikladuk és a ketrecek előtt, ahol egy alkalmi véletlen bájos képet varázsolt elénk.

Vidéki kirándulócsoporthoz lehetett,

harminc-negyven gyerek a tanítónővel, szabályos iskolás rendben letelepedve az árnyas fák alatt és a tanítónénike egy padon állt, mintha a katedráján állna és mesét mondott a gyerekeknek.

— Szépl! Nagyon szépl! — volt az idegenek általános véleménye, hogy a gyermek-kultusz ennyire rendben letelepedve az árnyas szeretjük! S ez legalább is annyira meghatotta és elragadta őket, mint a városi-gei tó, a Milleniumi emlékoszlop, a Mezőgazdasági Múzeum és Vajdahunyad vára, me-

lyeket sorban felkerestünk.

Arról nem is beszélek, hogy a Széchenyi-fürdőben a társaság negyedrésze egyszerűen elmaradt a többitől, mert kedvet kap-
tak, hogy megfürödjének és az utat csak azok

folytatták, akik délutánra vagy másnapra halasztották „Európa legszebb fürdőjének” mondott Széchenyi-fürdőnk látogatását.

Rövid sétautózás köveikezett a körutakon, a Rákóczi-uton és a Kossuth Lajos-utcában meg a Váci-utcán át a Vigadó-térig, ahonnan négy órával ezelőtt elindultunk.

Az idegenek filmjei elfogytak, a fotográfógépek folytonosan kattogtak egész délután, voltak, akik töltőtollakkal állandóan jegyzeteket készítettek mindenről, olyan azonban

egy sem volt, aki ne a legnagyobb boldogság és elragadtatás árán számolt volna be arról, hogy Budapestre került.

Még a két japán is, akik egyetlen szemrehányással sem árulták el egész idő alatt jó vagy rossz véleményüket, ismételtük, még a két japán is hálásan szorongatta az idegenvezetőt, sőt a soffőr kezét a kirándulás után és az egész társaságnak az volt a véleménye, hogy bár már délután három óra lenne, amikor a karaván újból elkezdte útját, ezuttal egy más program felé, mert a Svábhegyre és a Jánoshegyre viszik az automobilon az idegeket...